

Tự Tin

Miêng

Sau lưng bà giám đốc là một hình quảng cáo lớn chiếm gần nửa bức tường, chụp cảnh người đàn ông nhìn người đàn bà với ánh mắt chiêm ngưỡng, hài lòng. Chiếc váy thật ngắn như kéo cặp đùi thon thả của cô dài thêm ra. Dưới ánh đèn màu vàng đậm, một ngày mùa đông uể oải bắt đầu. Tấm hình quảng cáo ngạo nghễ, vô tư, như muốn ban phát thêm sinh lực và niềm vui cho nhân loại. Đối diện bà giám đốc, một cô gái ngồi thẳng người, mặt hơi chếch về một phía. Thỉnh thoảng cô đảo nhanh mắt theo dõi cử chỉ bà đang đọc hồ sơ lý lịch của cô. Dáng điệu cô trông thoải mái, hai đùi bắt chéo lên trong một dáng vẻ tự tin, trầm tĩnh. Anh đã xoay đầu em đủ chiều và bảo mặt em phải nhìn troa ca mới đẹp em ngồi như thế này là đúng rồi, nhất là hơi mím mím môi cho cơ mặt giãn ra trông tươi tắn một chút. Hằng ngày trên mê trô cứ thấy thiên hạ đăm chiêu ủ dột trông khiếp lắm.

- Vous tới bằng gì?

- Bằng xe đạp.

Bà nhìn lên tóc cô, mỉm cười:

- Je vois.

Anh ơi chắc bà ấy đang nhìn cái mũ trên tóc em, em biết là cái mũ nó làm em duyên dáng hẳn ra anh coi em bận cái vét màu hoa cà và cái mũ cũng màu hoa cà thì điệu quá rồi còn gì nữa. Một lần nhìn thấy bảng quảng cáo về loại thuốc chấy rận cho chó mèo gì đó, à em nhớ ra rồi Biocanina - la vie sans vers Biocanina pour les aimer longtemps. Con bé trong hình bận áo và đội mũ cùng màu cánh sen trông ngộ lắm, mà màu cánh sen thì không hợp với em tại da em thuộc loại mỏng-quần-cởi-quần-không-kịp như anh vẫn nói đấy cho nên em bắt chước nó mà chọn màu hoa cà, chớ anh coi, đi trình diện xin việc mà bận màu đen thì em kiêng vì dị đoan; một phần lại nữa là mùa đông ra đường thấy thiên hạ bận toàn màu đen cứ như bầy quạ ấy trông chán quá trời.

- Cuộc đình công kéo dài gần cả tháng rồi, cũng phiền nhỉ? Cô có ủng hộ không?

Em nghi đây là câu hỏi chận bẫy rồi anh ơi. Cô gái cười lễ độ:

- Tôi nghĩ là việc thay đổi một số điều kiện như vấn đề bảo hiểm xã hội thì chung chung ai cũng muốn.

Nhưng chắc dân chúng sẽ bớt phần nộ hơn nếu ông Juppé trình bày và giải thích cặn kẽ trước khi áp dụng những cải cách, hơn là giải thích sau khi cuộc đình công đã bùng nổ rồi.

Bà giám đốc gật gật “Je vois”, và xoay xoay cây bút trong tay:

- Ưu điểm của vous là gì và khuyết điểm của vous là gì?

Cô nhướn cười:

- Tôi nghĩ ưu điểm của tôi là biết tự tin.

Bà giám đốc hơi nghiêng nghiêng đầu, nhướn mày nhìn cô gái. Cô cũng nhướn mày, gật nhẹ đầu:

- Nhưng ranh giới giữa ưu điểm và khuyết điểm rất gần, nên nếu tôi tự tin thái quá không biết lượng sức mình thì lại trở thành khuyết điểm.

Câu này là em bắt chước anh. Bà giám đốc lại cười cười:

- Je vois.

Rồi bà làm như trực nhớ ra chuyện gì:

- Ah, à propos, nếu trời mưa và trước cửa tiệm có một bà cụ đứng núp mưa thì vous làm sao?

Thì em làm sao à? bà này nói chuyện gì mà chưa xong chuyện nọ đã xọ chuyện kia rồi. Cô gái đảo mắt quanh phòng:

- Tôi hy vọng ở tiệm có vài cái ghế?

- Để làm gì? Cô nên nhớ đây là tiệm bán quần áo, không phải tiệm giày.

Với giọng thuyết phục, cô gái đưa nhẹ bàn tay trái lên, những ngón tay xinh xắn với móng sơn màu hoa cà nhạt và ngón áp út mang một chiếc nhẫn hạt màu tím sẫm khua nhẹ trong không:

- Tôi hiểu. Nhưng vẫn nên có vài cái ghế và chiếc bàn con bày vài tờ báo. (Hạ tay xuống và hơi chồm người về phía trước) Một ông chồng tháp tùng vợ đi mua sắm sẽ ít sốt ruột hơn nếu họ có chỗ ngồi tiện nghi và có cái gì đọc. Khi ông chồng say sưa đọc thì bà vợ tha hồ thử hết món này tới món kia mà không áy náy sợ chồng sốt ruột.

Bà giám đốc lại cười cười:

- Je vois. Còn bà cụ thì sao?

- Voilà, tôi sẽ mời bà cụ vào ngồi nghỉ chân chờ mưa tạnh.

Bà giám đốc tròn mắt:

- Vous nên nhớ đây không phải là phòng chờ ở bệnh viện.

- Tôi biết. Nhưng đó là một cách để không phải chỉ giúp bà cụ núp mưa, mà còn là cách để bà cụ ghi nhớ tiệm mình và giới thiệu cho người khác tới...

- Núp mưa?

- Không, mua sắm.

Cả hai cùng cười cợt mở.

- Je vois.

Ngộ quá anh ơi bà này cái gì cũng je vois hết. Không biết bà ấy có thấy là em rất giản dị trong cái điệu và rất điệu trong cái giản dị không hồi sáng trước khi đi em đã ngắm kỹ mình trong gương và rất hài lòng em cái cái mũ cần thận bởi vì trời cũng hơi có gió và lạnh; chi mà lạnh ác vậy trong lúc trần-xi-bo làm reo khổ quá, em bận ríp dài vì đạp xe bận ríp ngắn sao được; với lại em nhớ có lần theo một cái xi-ta về cách trình diện xin việc thì họ có dặn là không nên bận ríp ngắn quá, khi ngồi nó lại có khuynh hướng rút lên nữa, rồi mình cứ phải lo kéo nó xuống; và em cũng kín đáo bôi nhẹ chút má hồng và chút son cũng màu hoa cà cái này là em bắt chước Thẩm Thúy Hằng; một lần đi dự cái phỏng vấn gì đó em quên, hỏi còn ở bên nhà ấy mà, em thấy Thẩm Thúy Hằng bận cái áo liền cái quần như không quần vậy, môi bôi son màu hoa cà và phấn hồng cũng màu hoa cà, trời ơi trông cô ấy đẹp gì đâu; nhìn nghiêng nhìn ngửa nhìn lên nhìn xuống gì cũng đẹp đẹp hơn trong phim nhiều, vì trong phim coi hơi thô còn da mặt gì mà mịn như nhung vậy, chứ không xấu như da em đâu ở; tử vi em cũng có sao thiên cơ chiếu mạng như Thẩm Thúy Hằng vậy mà coi cô ấy đẹp dễ sợ chưa còn em thì như ma xó; trang điểm rồi ngắm mình em thấy hài lòng và nghĩ là nếu bà giám đốc là người ăn diện thì bà thấy em cũng biết trau chuốt bên ngoài, và nếu bà ấy giản dị lời thôi thì cũng thấy là em biết trang điểm nhưng không quá lố; bây giờ gặp bà giám đốc rồi thì em càng tự tin vào cái bề ngoài em hơn nữa bà bận bộ tai-dơ màu xám đậm áo sơ mi trắng có thắt nơ như vậy là cái mũ trên tóc em ăn tiền lắm đó; bà đeo đôi bông tai nhỏ hột bẹc coi giản dị mà sang chi lạ; hỏi sáng em tính đeo bông tai nhưng lại thôi vì nghĩ là vừa mũ vừa bông tai nữa thì hơi rườm rà; môi trên bà ta hơi ngắn một chút coi có vẻ quyến rũ là lạ rất ưa nhìn có cái ông Tàu nào đó chuyên coi tướng cho các cặp vợ chồng nổi tiếng nói là Lé-đi Đi, vợ thái tử Sạc, có môi trên hơi ngắn nên tánh tình hay thay đổi và ngoại tình; cứ bói ra ma vậy chứ lắm bà có môi trên dài khuất xuống cằm cũng cứ ngoại tình như thường...

Hỏi chuyện thêm một lát rồi bà giám đốc xếp hồ sơ:

- Thôi được, vous về. Tôi sẽ trả lời cho ông Bernard.

Và bà chìa tay ra. Em vừa bắt tay bà vừa cười rất tươi rất duyên dáng vậy; mà hôm đó cứ ngại đang thất nghiệp mà mua cái mũ này tốn quá nếu mà không mua thì bữa nay chắc em sẽ ân hận tới cỡ nào; hèn chi mà bà cứ thường nhìn lên cái mũ em hoài ngay cả cái cô trên hình quảng cáo cũng nhìn mũ em nữa kìa!

Cô gái ra khỏi phòng, xuống cầu thang tới chỗ khoá chiếc xe đạp sáng nay. Cô hí hửng với những bước chân chim nhún nhảy theo điệu nhạc hát khe khẽ trong mồm. Cô dắt xe ra khỏi hành lang ngang qua cửa tiệm vừa mở cửa. Bỗng cô kêu như rú lên: trong tấm kiếng to của tiệm, một cô gái da vàng với chút phấn son màu hoa cà nhạt thếch như ăn gửi nằm nhờ trên làn da tai tái. Trên đầu cô chiếc mũ trạch hấn ra sau, tóc trước trán nằm dí qua một bên làm lộ cái trán hơi dồ, một phần tóc rối bời nham nhở dựng ngược dựng xuôi vì bị chiếc mũ ép qua. Hai vai cô xuôi xuống, thất vọng, chiếc xe đạp suýt ngã. Cô cắn chặt môi, nhắm mắt lại, lắc đầu nhiều lần với vẻ chán nản bực bội Oh c'est pas vrai, c'est pas possible, mặt cô đỏ rực, mắt mọng nước. Cô dắt xe đi.

Trời lạnh buốt. Nhiều người đứng hai bên đường làm ô tô xì tốp. Tối nào mà truyền hình không ca ngợi lòng đoàn kết của dân Pháp trong dịp khó khăn này. Cô vòng vo lang thang các con đường suốt buổi sáng. Tiệm tưng vắng teo, chỉ thấy vài cô bán hàng đứng ngồi chờ khách. Xe đạp nhiều chưa bao giờ thấy trên phố phường Paris. Đàn ông đàn bà nai nịt găng tay, khăn cổ, mũ len và giày thể thao hăng hái bước như ngày thi đi bộ. Nhiều con đường xe hơi cứ nhích nửa thước lại dừng. Mùi khói xe quện vào hơi lạnh.

Đạp xe chán rồi cô vào xi nê. Ngoài những tiệm giày thể thao và tiệm bán hay cho thuê xe đạp, xi nê cũng đông khách hơn bình thường. Thiên hạ vào xem giết thì giờ trong khi chờ bớt kẹt xe mới về, hoặc phải ở lại khách sạn gần chỗ làm thì đi giải trí, hoặc không bát phở mua sắm gì được. Anh chàng Forest Gump đánh bóng bàn với cả hai tay làm cô gái cười nắc nẻ như mọi người. Khi rời rạp cô có vẻ buồn. Bây giờ thì em lại đồng ý với thiểu số người biểu tình phản đối vụ làm reo kéo dài nếu có mê-trô thì tóc tai em đã không khiếp đảm như vậy.

Trên bến sông Seine từng đoàn người sắp hàng dài chờ lên bateau mouche, di chuyển bằng đường sông. Cái lạnh làm thiên hạ như co rúm lại với chiếc mũi đỏ hoe. Cô đạp xe qua cầu.
Trời xám ngắt.

*

Tuần lễ sau, bà giám đốc giới thiệu cô với một bà bán hàng hơi đứng tuổi và cười cười:

- Tôi hy vọng đối với khách hàng, cô cũng có được lòng tự tin khéo thuyết phục như đã thuyết phục tôi vậy.

Miêng

Paris, 19/05/1996